

Örökkék

antológia

Lang Tünde

Ha ló nincs, jó a szamár is

- részlet -

Nagy, fekete szemével figyelte, ahogy hõn szeretett gazdája mélyet sóhajtva végigsimítja a kopott nyeret. Tudta jól, hogy még mindig az elõzõ lova után bánkódik. Fel akarta vidítani. Közelebb hajolt hozzá, puha orrával megbökte a vállát.

A férfi ráemelte melabús tekintetét, szomorkásan elmosolyodott.

– Ha ló nincs, jó a szamár is – suttogta lemondóan, és az õ hátára helyezte az alátétet, majd ráigazította a nyeret. Amit mond, az úgy van, õ pedig megtiszteltetésnek érezte, hogy rá esett a gazda választása. Bizonyítani akarta, hogy méltó a bizalmára, még annak árán is, ha ehhez fel kell adnia önmagát.

Szíve mindannyiszor nagyot dobbant, amikor a férfi feltúnt az istállóban. Kíváncsian kidugta a fejét az ajtó felett, a gazda azonban sokszor rá sem pillantva haladt el

mellette. Kénytelen volt megelégedni azokkal az apró szeretetmorzsákkal, amelyeket ritka közös ügétéseikkor kapott.

„Szeret engem, csak elfoglalt” – keresett mentséget a viselkedésére.

Máskor viszont, ha a férfi elhalmozta a figyelmével, már szinte paripának érezte magát.

– Kis csacsim! – paskolta meg olykor a gazda, ő pedig hálás volt minden érintéséért.

A saját igényeit elnyomta, odaadóan alávetette magát a férfi akaratának, kiélezett idegekkel ügyelt minden rezdülésére, hogy a kedvében tudjon járni. Ha a gazda elégedett volt, akkor ő boldog.

[Olvasd tovább a történetet könyvben!](#)